

FÉNYSUGÁR

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

A háttér.

A történelemnek van egy hátránya. Míg a természetben minden a maga háttérével együtt jelenik meg előttünk, a történelmi alakoknál és jeleneteknél folyton ott a veszély, hogy kitépjük őket a maguk háttéréből. Ezáltal sikerül nagyobbá, feltünőbbé tenni egyes neveket, de egyszersmind távolabb-esőkke, felhasználhatatlannabbá, félreérthetőbbé tettük őket.

Az a háttér, mely a reformáció nagy hősénél, Luthernél, kell, hogy elsősorban érdekeljen, az ő személyes lelki élete. Ebből a szempontból bír igen nagy fontossággal, amit Luther 410 évvel ezelőtt a 95 tétel magyarázatának előszavában ír. Mintha maga is érezné, mily nagy dologra tér át, úgy kezdi, mint Pál apostol II. Korinthus 12-ben. „Ismerek egy embert . . . aki gyakran szenvedett kínokat, oly heveseket és pokoliakat, hogy nyelv ki nem fejezheti . . . Isten úgy jelenik meg, mint félelmesen haragvó . . . Nincs menedék, nincs vigasztalás sem, bent sem kint: minden — vád. Az ember jajgat: „Elvettetem a Te orcád elől!” S még azt sem meri mondani: Uram, ne büntess haragodban!”

Ez az ember volt az, aki elhatolt az evangélium erőtelj. tiszta magjához; aki az egész világtörténelemben csupa ítéletet és döbbenetet látott, kivéve azt a pontot, mikor Isten Fia lejtött e világra. Ma nálunk úgy tekintik az Istennel s ítélettel szemben való félelmet, mint amit minden áron ki kell beszélni az emberek fejéből. Mintha Luther maga is ezt akarta volna! Pedig nem úgy! Amit egy ellenséges érzetű életrajzíró felró, hogy Luther sokszor a reszketésig menő félelemmel gondolt Istenre, nem vád, hanem dicséret. A nagy apostolt, Pált, követte ebben. Az bizonyos, hogy a vigasztalan rettegésnek az a sok szakadéka, melyről az idézet szólt, nem tudta fogva tartani, mihelyt felüjjongott az Igével: „Az igaz pedig hitből él.” De az is bizonyos, hogy az a félelem, mely Isten szentsége és ítélete előtt később is elfogta, egészséges félelem volt s a reformáció minden drága öröksége tönkre megy kezeink között, ha ezt a „háttért” elhagyjuk. Mert ha nagy volt Luther, mikor felemelte a kalapácsot, hogy kiszégezze a 95 tétel, vagy mikor megállt a wormszi gyűlés előtt, áldásunkra csak úgy lesz, ha a háttérből büntudatával és a kereszten meglelt szabadulás örömével léphet elénk ma is. G. A.

Hit és cselekedetek.

Igaz ez a két mondás: „Jó és kegyes cselekedetek nem csinálnak jó és kegyes embereket, hanem a jó és kegyes ember csinál jó cselekedeteket,” és „rossz cselekedetek nem csinálnak rossz embereket, hanem a rossz ember csinál rossz cselekedeteket, tehát mindig a személynek kell előbb jónak és kegyesnek lenni, s ebből következnek a jó cselekedetek, amelyek a kegyes és jó emberből indulnak ki, mint ahogy Krisztus is mondja: „A rossz fa nem teremhet jó gyümölcsöt, a jó fa nem teremhet rossz gyümölcsöt.” Világos, hogy nem a gyümölcsök hordozzák a fát, s nem a fa nő ki a gyümölcsökből, hanem a fa hordozza a gyümölcsöket, s a fán teremnek a gyümölcsök. Mint ahogy tehát előbb kell a fának lenni, mint a gyümölcsöknek s a gyümölcsök nem teszik a fát jóvá, vagy rosszá, hanem a fa terem jó, vagy rossz gyümölcsöt, úgy kell az embernek a maga személyében jónak, vagy rossznak lenni, mielőtt jó vagy rossz cselekedeteket cselekedhetnék, s nem az ő cselekedetei teszik őt jóvá vagy rosszá, hanem ő cselekszik jó vagy rossz cselekedeteket. Ezt látjuk minden mesterségnél is. Egy jó ház, vagy egy rossz ház nem teszi a kőművest jóvá vagy rosszá, hanem a jó vagy rossz kőműves készít jó vagy rossz házat; nem a munka teszi a mestert azzá, ami, hanem amilyen a mester, olyan a munka, melyet készít. Ilyenek az ember cselekedetei is; aszerint amint hitben vagy hitetlenségben áll, lesznek a cselekedetei jók vagy gonoszak, s nem aszerint amilyenek a cselekedetei, lesz ő maga hívővé vagy hitetlenné. S mint ahogy a cselekedetek nem teszik az embert hívővé, úgy kegyessé sem teszik. A hit azonban, mivel kegyessé tesz, jócseleke-

deteket is hoz elő. Mivel tehát a cselekedetek senkit kegyessé nem tesznek, hanem az embernek előbb kegyesnek kell lennie, hogy jó cselekedeteket cselekedhessék, világos, hogy csak a Krisztus és az Ő Igéje által való ingyen kegyelembe vetett hit teheti az embert kegyessé és üdvözíthetővé és hogy az üdvösség elnyeréséhez sincs szüksége a keresztyénnek semmiféle cselekedetekre vagy törvényre, hanem a keresztyén szabaddá van téve mindenféle parancsolattól, s teljes szabadsággal, ingyen cselekszik mindent, amit cselekszik, anélkül, hogy avval a maga hasznát vagy üdvösségét keresné, (mert már megelégtülést és üdvösséget talált az Isten kegyelmében való hit által) csupán azért, hogy általuk Isten tetszése szerint járjon.

Luther Mártonnak „A keresztyén ember szabadsága” című művéből.

A menyegzői ruha.

Egy vándorlegény ment az úton. A ruhája piszkos és rongyos volt, a cipőjéből kilógott a lába; a haja borzasan és rendetlenül lógott be piszkos arcába, melyet csapzott szakáll vett körül. Lyukas, gyűrött kalapja ferdén volt a fejére csapva és a hátizsákja üresen lógott a vállán.

Vasárnap reggel volt. A közeli falucska tornyában megszólalt a harang, barátságosan hívta az embereket istentiszteletre. A keskeny mezei utakon siettek az emberek imakönyvvel a kezükben a templomba. Aki távol van az otthonától, ilyenkor ugyancsak honvágyat érezhet. Eszébe jut az otthona, a szülei, a testvérei, a templom, az iskola. Vajjon a vándorlegény is erre gondolt?

Ő belülről is olyan volt, mint kívülről. Régen elfelejtette már,

hogy mi az a vasárnap, mi az otthon, apa, anya. Csak közönséges, rűt gondolatai voltak és igyekezett az embereket bosszantani. Most is ilyen gondolatokkal foglalkozott. A falusi emberek csodálkozva néztek rá és nem tudták megéteni, hogy öltözhet valaki így vasárnap.

A vándorlegényt bosszantotta az emberek tekintete és elhatározta, hogy bosszút áll rajtuk. Közéjük elegyedett és elindult a templom felé. Azt remélte, hogy megjelenésével zavart okoz majd a templomban és ki fogják őt utasítani és ezzel megzavarja az istentiszteletet. Hetykén előre ment és leült a presbiterek székébe. Dacosan nézett maga körül, de senki sem nézett rá.

Megszólalt az orgona és megkezdtek az éneket. Egy öreg presbiter látva, hogy neki nincs könyve, a magáét toltá oda és közben a karját barátságosan a vállára tette. A csavargónak melege kezdett lenni. Körülnézett, szeretett volna kimenni, de nem lehetett. Minden oldalról körül volt véve. Az ének elhallgatott, a lelkész felment a szószékre és felolvasta a textust, amely a menyegzői ruháról szolt. A vándorlegény figyelni kezdett. „Barátom, hogy jöttél be menyegzői ruha nélkül?” — mondta újra és újra a lelkész. Mint mennydörgés hatolt ez a kérdés a szívébe. Félelem és rettegés fogta el. Világos lett előtte, hogy ő az, az ő visszataszító külsejével és az ő szennyes szívével, akit a szolgálk kilöknek oda, ahol sírás és fogcsikorgatás lesz. Rettenetes félelem gyötörte. Egyik könny a másik után gördült le az arcán.

Az istentisztelet bevégeződött. Az emberek siettek haza. De ő hova menjen? Egyszerre valaki a vállára tette a kezét: az az öreg

ember volt, aki az énekeskönyvét oda adta. „Barátom, jöjjön hozzám ebédre” — mondta barátságosan és a vándorlegény hálás szívvel követte.

Ebéd után a házigazda félrehívta a legényt. Megkérdezte, hogy hova való és hogy miért sirt az istentiszteleten. És ekkor megnyílt a szegény ember szíve. Elmondta az ő nyomorúságát, kitérta az ő bűnös szívét és hogy meglátta, hogy el kell vesznie, ha nem kap a lelke számára menyegzői ruhát.

Ekkor elkezdett beszélni az öreg ember. Túláradó örömmel beszélt arról az ünnepi ruháról, amit az Úr Jézus vére fehérre mosott és ami az egyetlen ruha, amiben meg lehet állni Isten ítélőszéke előtt. Mint a szomjas virág az esőt, úgy szívta magába a szegény vándor a vigasztaló szavakat. A Megváltóhoz könyörgött és Az kegyelme sen elfogadta. Új emberré lett. Istenében megtalálta az otthon, a szülői házat és a vasárnapot. Az öreg presbiter ott tartotta, felruházta és mesterségéhez segítette.

Ettől kezdve minden vasárnap a többiekkel együtt ment a templomba. Most már nem csodálkoztak rajta, hanem barátságosan üdvözölték. Kivülről is és a szívében is ott volt a menyegzői ruha.

Megmentve.

Egy híres londoni hangverseny-énekes mondta el a következő történetet:

Kifogástalan életet éltem. Nem ittam, nem kártyáztam és szép vagyona tettem szert. De évek múltán belefáradtam az életbe. Az édesanyám sokat beszélt a békeségről és a boldogságról, de nem hittem abban sem, nem láttam magamat bűnösnek és minden ilyen beszéd unalmas volt nekem.

Nekem, aki ezeket szórákoztattam, nem tudott semmi örömet szerezni, mindentől megundorodtam.

Utáltam magamat, a hivatásomat, az életemet. Egy napon unalmamban az utcán bolyongtam és egy ház elé kerültem, ahol evangélikus összejövetel volt. Bementem, megnézni, hogy mit is csinálnak az ilyen helyeken. Az ének nem tetszett, kritikus füllel hallgattam. Azután nagyon egyszerűen és világosan beszélt dr. Torrey az Úr Jézusról, a mi Megváltónkról. Be kellett látnom, hogy én is a gyengék közé tartozom, de nem akartam megadni magamat és kimentem, de közben arra gondoltam, hogy talán soha többet ez életben nem lesz rá alkalmam, hogy megragadjam a kegyelmet.

Másnap a hugom elé mentem egy traktátust. Elolvastam és nagy hatással volt rám, Isten ítélete kérelhetetlenül állott előttem.

Elmentem egy barátomhoz és felolvastam neki, helyenként úgy reszketett a hangom, hogy alig bírtam olvasni.

„Rettenetes” — mondtam. „Igen” — felelte a barátom.

„És ez igaz” — mondtam. „Elhiszem” — felelte a barátom.

„És mit akarsz tenni?” — kérdeztem.

„Azt nem tudom. Csak nem élhetünk úgy, mint a keresztyének!” — mondta.

„Nem, azt nem lehet” — mondtam és azután mindketten hallgattunk.

„Oh, hogyha elfogadhatnánk a nagy kegyelmet” — mondtam.

„Igen” — mondta a barátom — „de ha ezt megtenném, akkor úgy érzem, hogy mindenütt hangosan kellene hirdetnem, amit érzek, vendéglőben, kávéházban — és én erre nem volnék képes”.

Hazamentem és elhatároztam,

hogy követni fogom az Urat. Hogy hogy történt nem tudom, csak azt tudom, hogy azt mondtam az Úrnak, hogy mindent odaadok a hivatásomat, sikereimet, életemet és engedelmeskedem neki, csak fogadjon el. És abban a pillanatban új életet kezdtem.

Most már nem tudtam mást tenni, mint mindenki előtt bizonyosságot tenni az Úr Jézusról. A pályámat otthagytam, mert úgy éreztem, hogy ezt nem folytathatom.

Egy szentéletű ember azt szerette volna, hogy ő az lehessen Istennek, ami neki a keze. A kezét, ha valamit felemel, vagy letesz, nem illeli meg ezért a tisztelet, vagy köszönet, mert a kéz csak, mint eszköz szerepel. Így kell az embernek is csak eszköznek tekinteni magát.

Arndt János.

Megbocsátva.

Angolországban 1860-ban nagy ébredés volt, ami legfőképpen Brownlow North megtéréséhez kapcsolódott. Arisztokrata családból származott és jó nevelésben részesült, de nagyon mélyre süllyedt. Egy napon megismerte az Úr Jézust, — megtért és ettől a naptól kezdve mindenütt hirdette az Úr Jézus kegyelmét, ami szabadít tesz. Egyszer, amikor egy evangélikus órárt kellett tartania, mielőtt az Igét felolvasta, egy cédulát adtak a kezébe és azon egy volt bűntársa ezt írta: „Te csaló...” és eszébe juttatta mindazokat az ocsmányságokat, amiket együtt csináltak. Brownlow könnyes szemmel olvasta fel a gyülekezetnek a cédulát és így szólt: „Ez mind igaz, de Isten mindent megbocsátott.”

Ez a különbség az olyan élet között, amelyet az Úr vezet és amely magában halad. Mindakettő sokat vétkezett, de az egyiknek megbocsáttattak a bűnei, a másíknak meg nem. Az egyiknél a bűnbánat és a fájdalom megvan, de az átok megszűnt és a bűn eltöröltet, — a másíknál pedig tovább burjánoznak a bűnök, a lelkiismeret nem nyugodhat meg és az ítélet eljő!

Ki vagy te?

Egy keresztyén lap szerkesztője két éve dolgozott együtt fiatal titkárával, akit komolyságáért nagyra becsült, de lelki dolgokról nem beszélt vele.

„Sokszor imádkozom érte”, — mondta egyszer a barátjának — „de a lelkéről nem merek vele beszélni.”

Egy napon egy meghívót kapott a fiatal titkár egy keresztyén özszejövetelre. Átadta a meghívót a szerkesztőnek és kérte, hogy menjen vele. „Én hívő vagyok” mondta a szerkesztő. „Ön hívő?” mondta az ifjú. „Két éve dolgozunk együtt és nem tudtam!”

„Ez a felkiáltás szíven talált” mondta később a szerkesztő. „Szobámba mentem, térdre borultam és megígértém az Úrnak, hogy a világ ezentúl tudni fogja, hogy keresztyén vagyok. Nagyon megcségyenültem és keservesen sírtam. De az Úr felemelt. Még aznap este bizonyosságot tehettem egy özszejövetelen az Úr kegyelméről és a bizonyágtétel valósággal felrázott és új erőt adott.”

Milyen fontos, hogy bizonyosságot tegyünk. Munkatársaink, családtagjainak üdvössége függhet ettől!

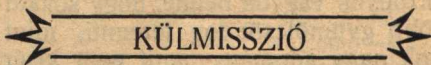

Orvosság a halál ellen.

Egy gazdag hollandi kereskedő leányának súlyos izületi baja volt. Fürdőhelyre mentek, ahol állapota nagyon szépen javult, úgy, hogy fel is kelhetett és az orvos azt remélte, hogy teljesen meg fog gyógyulni. Nagyszombaton kocsiútát tett, a lovak megvadultak és a leány kiesett a kocsiból. Orvost hívtak, aki megvizsgálva a beteget, szomorúan mondta a hozzátartozóknak, hogy a betegnek súlyos bordatörése és tüdőszérülése van és nincs remény az életbenmaradására. Amikor a beteg megtudta, kétségbeesetten jajveszékelt: „Ilyen fiatalon meghalni!” Lelkészt hívtak a beteghez, aki szeliden a beteg fölé hajolva így szólt: „Én ismerek egy orvosságot a halál ellen.” „És az?” kérdezte ragyogó szemmel a haldokló. A lelkész elővette az Újtestámentumot és felolvasta János 11:25-öt. „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, hameghal is él.” A fiatal nő természetesen nem ezt várta, de figyelmesen végighallgatta a lelkész szavait, az Ige a szívébe hatolt és vígaszt adott utolsó órájára és megnyitotta számára az utat felfelé.

*

„Én vagyok a világ világossága aki engem követ, nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.”

KÜLMISSZIÓ

Hogy adsz?

Egy vidéki városkában missziói estét tartottak. A jelenlevők az ajtó mellett levő perselybe dobták az

adományukat. Utoljára egy nagyon szegény özvegyasszony ment oda és ragyogó arccal adott a misszionáriusnak egy aranyat. A misszionárius ismerte az asszonyt és tudta, hogy milyen nehéz anyagi viszonyok közt él. Ezért így szólt: „Asszonyom, ez nagyon sok magától. Ha adni akar, adja a negyedrészt, vagy a felét.” Az özvegy erre elszomorodott és így szólt: „Misszionárius úr, 62 éves vagyok és soká nem tudtam mást, mint rézpénzt a missziói perselybe dobni. Később boldog voltam, ha ezüst pénzt tehettem. Nagyon kértem Istent, hogy addig élhessek, amíg egyszer egy aranyat dobhatok a perselybe. Hogy ez a vágyam teljesülhessen, régóta takarékoskodom, sok mindenről lemondtam. Este sötétben feküdtem le, hogy a missziói házban éghessen és az örök világosság eljuthasson a pogányokhoz. Végre célhoz értem és nagyon boldog vagyok. Itt van az arany, most már nincs semmi dolgom, az Úr hazavihet. Fogadja, el misszionárius úr.”

A misszionáriust nagyon meghatározta az özvegyasszony beszéde és könnyes szemmel így szólt azokhoz, akik megálltak és hallották az özvegy szavait: „Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy asszony mindenkinél többet vete; mert mindezek az ő feleslegükből vetettek Istennek... ez pedig az ő szegénységéből, minden vagyonát, amije volt odaveté” Luk. 21:3—4. Majd így folytatta: „Ezt a pénzt valami különös célra fogom felhasználni, mert tudom, hogy hűséges ima kíséri. És bizonyos vagyok benne, hogy sokkal több gyümölcsöt fog teremni, mint sok nagy adomány, amit nem kísér imádság. Sokan elfelejtik kérni az Urat, hogy áldja meg az adományukat és tegye gyümölcsözővé.”

Három év mult el azóta. Egy napon levelet kapott a misszionárius Örményországból, amely így szólt:

„Három év előtt kaptam öntől 20 márkát, azzal a kikötéssel, hogy csak valamely különleges nyomor esetében használjam fel. Egy asztalosnak vettem érte szerszámokat, akit a törökök teljesen kifosztottak és így 6 gyermekével kenyér nélkül maradt. Koldulni nem akart és nem tudott kihez fordulni. Egy barátja szólt nekem és én rögtön megláttam, hogy ez az a különös nyomor, amelyen ezzel az arannyal segíthetek. Elküldtem neki a szerszámokat és azóta nem hallottam erről az emberről. Tegnap kaptam a következő levelet:

„Kedves Misszionárius Úr! Három év előtt egészen váratlanul néhány szerszámot kaptam, olyan időben, amikor semmi reményem sem volt. Köszönöm, hogy rám gondolt, amikor nyomorban voltam. A szerszámok segítségével megint dolgozni tudtam és most én vagyok a leggazdagabb asztalos a városunkban. De mást is kaptam, ami többet ér minden gazdagságnál. Megismertem a Megváltót és most már nemcsak a leggazdagabb, de a legboldogabb ember is vagyok a városban. Itt küldöm a tizedrészét annak az összegnek, amit azokkal a szerszámokkal szereztem. Áldja meg az Isten Misszionárius Urat és a munkáját.”

„A levélben” — írja tovább a misszionárius — „200 márka volt és az asztalos a gyülekezetünk leghűségesebb tagja...” Amikor a misszionárius ezt a levelet elolvasta, megtelt a szíve hálával. Letérdelt és hálát adott Istennek, Aki az özvegy imáját meghallgatta és az adományt így megáldotta. Azután megírta a szegény özvegynek, aki még élt. El tudjuk-e képzelni az özvegyasszony boldogságát?

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Nov. 1. És. 49: 1—7. Máté 16: 1—12. Milyen fölemelő tudat az Úr szolgája számára, hogy az Úr fényes nyíllal tette és tegzébe rejtette, hogy majd alkalmas időben kilőjje és elérje vele a kijűzött célt. Nem nyugtalankodik, míg az Úrnak ez az órája el nem érkezik, tudja, hogy az Úr őt nagy dolgokra hívta el, de minden dolog számára el kell hogy érkezzék „az idők teljessége”, amikor annak be kell teljesednie. Így volt ez az Úr Jézus küldetésével is, s így van minden szolgájának küldetésével is. Jó dolog az Úr keblén, az Ő tegzésében pihenni, és jó dolog az Ő keze által felhasználtatva, elérni a kijűzött célt.

Nov. 2. És. 49: 8—18. Máté 16: 13—28. Ezek a felséges ígéretek nemcsak Izráel népének szólnak, s a magok teljességében majd az Úr Jézus újra eljövetelekor fognak beteljesedni. Akkor gyűjti össze a jó Pásztor összes juhait, az Izráel fiából valókat épen úgy, mint a pogány népek közül megtérteket, akkor fog ég és föld örvezdeni a megváltottak seregének. Milyen biztatás ez azok számára is, akik künn a misszió nehéz területén munkálkodnak, milyen boldogító ígérést a mi kedves Kunszt Irén testvérünknek, aki Sin (Kína) földjén igyekszik lelkeket nyerni meg az Ur serege számára. Támogatjuk-e őt imádságainkkal?

Nov. 3. És. 50. Máté 17: 1—13. Ismét egy kép az eljövendő Megváltóról, amely az Ő szenvedéseit tárja oda Izráel népe elé. Igen, aki segíteni akar az embereken, annak szenvednie kell, mert önmegtartóztatás, önfeláldozás, sőt vérontás nélkül nincs segítség a mélyre sülyedt emberiség számára. S ezt az áldozatot Ő neki kellett vállalnia, Ő neki kellett betöltenie, akinek liszta és szent vére volt az egyetlen váltásdíj, amely eleget tehetett az emberek bűneiért. Bűneik miatt eladtak az ellenség kezébe, s onnan csak Jézus vére árán vásároltathattak vissza.

Nov. 4. Máté 18: 21—35. Fil. 1: 3—11. Luk. 9: 57—62. Zsid. 13: 1—9. Az engesztelhetlenség bűne mélyen benne fészkel az ember lelkében. Mivel önönmagát olyan nagyon szereti s olyan sokra becsüli, azért minden ő ellene elkövetett sérelmet súlyosnak talál s megterheli vele a maga lelkét. Ebből csak úgy szabadulhatunk ki, ha magunk helyett az Urat állítjuk életünk középpontjába, s meglátjuk azt, hogy hogy

fizetett Ő a sérelmekért. Imádkozott azokért, akik keresztre feszítették, közbejár érettek és mindnyájunkért, hogy bűneink megbocsáttassanak. S aki így bűnbocsánatot nyert, hogy róhatná föl másoknak az ő ellene elkövetett sérelmeket? Ha ezt teszi, akkor nem érdemel mást, mint hogy a gonosz szolja sorsára jusson.

Nov. 5. Zsolt. 34. Máté 17: 14—21. Dávid nehéz helyzetben volt, mikor ezt a zsoltárt írta. Saul által üldözve, bujdosnia kellett s egyik bajból a másikba jutott. S mégsem szűnik meg ajkán a dicséret és hálaadás. A legsúlyosabb helyzetekben is tapasztalta: az Úr megmentő erejét, megsegítő kegyelmét, gondoskodó szeretetét. Megtapasztalhatja ezt mindenki, aki Ő benne bíz, s igaz és őszinte szívvel kiált hozzá segítségül.

Nov. 6. És. 51: 1—8. Máté 17: 22—27. Az Úr igazsága örökkévaló, szabadítása nemzetségről-nemzetségre van. Tapasztalják ezt elejétől fogva azok, akik az igazságot követik és az Urat keresik. Vizsgálatást, örömet, békességet ad ezeknek szívébe az Úr, úgy hogy nem félnek azoktól, akik őket gúnyolják, vagy üldözik, mert tudják, hogy erősebb az, aki velük van, mint aki ellenök. A hitetlenek el fognak veszni, de Isten megváltott hívő gyermekei megmaradnak és jutalmok el nem marad.

Nov. 7. És. 51: 9—16. Máté 18: 1—14. Milyen természetellenes dolog, ha Isten gyermekei félnek a világ fiainak gúnyjától vagy ítéletétől. Az ilyenek még bizonyára nem szabadultak meg egészen önmaguktól. Magokra néznek, nem pedig az Urra, elfelejtkeznek a nagy szabadításról, amelyben részesültek, mikor Isten levette rólok bűneiknek terhét, s nem gondolnak arra, hogy „aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozza Ő vele együtt mindent mi nekünk.” (Róm. 8: 32.) Aki ezt tudja, az nem fél, hanem hisz és bíz.

Nov. 8. És. 51: 17—23. Máté 18: 15—22. A bűnön mindig rajta fekszik Isten haragja. A bűnt azokban is sújtja, akik az övéi. Csak a bűntől való szabadulás szabadíthat meg bennünket Isten haragjától. A bűntől való szabadulás lehetősége ott szereztetett meg számunkra a Golgotán. Ha odajárulsz és hittel leborulsz Megváltott lábánál, akkor veszi ki kezedből Isten az Ő haragjának poharát, és adja kezébe a megbékülés italát, szent Fiának kiontott

vérét. De ott kell maradnod a keresztnél, hogy rejtve légy az ellenség csábításai ellen, melyekkel újra meg újra bünbe akar vinni.

Nov. 9. És. 52:1—12. Máté 18:25—35. Mikor a hitetlenek Isten gyermekeit gúnyolják, akkor az Úr szent nevét gúnyolják, s Ő ezt nem hagyja büntetlen. Az Úr hívei Őt magát, az Urat képviselik itt a földön, s minden, reájok hullott gúny és szidalom végeredményben az Urat éri. Azért nem szabad Isten gyermekeinek a saját személyekre nézve érzékenykedni, mert tudniok kell, hogy az ő számokra megjön a szabadulás minden nyomorúságokból, de ellenségeik a saját fejükre gyűjtenek átkot és veszedelmet. „Imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket”, mondja az Úr Jézus. (Máté 5:44.)

Nov. 10. És. 52:13—53:5. Péld. 24:14—20. Pál apostol úgy írta le a galáciabeliek szeméi előtt a Jézus Krisztust, mintha közöttük feszítettett volna meg. (Gal. 3:1.) De elmondhatjuk Esaiás profétáról is, hogy ő a régi Izráél szeméi elé is úgy rajzolta oda az Idvezilőt, mintha már az a nemzedék is látta volna Őt ostoroztatni, kinoztatni, szenvedni és tűrni. S mégis, ki hitt az Ő tanításának? Ily kevesen vették szívökbe a proféta beszédét, mily kevesen hitték Isten ígéréteiben, mily kevesen alázták meg magokat és várták bizó hittel az eljövendő Messiást!

Nov. 11. Máté 22:15—22. Fil. 3:17—21. Máté 10:24—33 I. Tim. 4:4—11. Sokan vannak, akik magokat keresztyéneknek vallják, de a Krisztus keresztyének ellenségei. Pedig aki nem a megfeszített Krisztusban keresi a maga üdvösségét, annak számára a Krisztus csak álomkép, de nem Megváltó. A megváltó, a megtisztító, megszentelő erő csak a keresztre feszített Krisztusból árad, s csak ez az erő formálhatja át lelki világunkat, egész életünket, s készít el bennünket arra, hogy majd részesei lehessünk a dicsőséges testi feltámadásnak is.

Nov. 12. Zsolt. 35:1—19. 10—28. Máté 19:16—26. Mily jó mi nekünk az a bizonyosság, hogy az Úr csakugyan harcol értünk. Mint ahogy a legnagyobb harcot ott a Golgotán megvívta értünk és helyettünk, úgy harcol most is folyvást ellen-

ségeinkkel és győzedelmeskedik fölöttük. S ezek az ellenségek nemcsak körülöttünk vannak, hanem bennünk is, szívünk rejtetekében s ezeken a rejtett ellenségeken is csak az Úr győzedelmeskedhetik, ha mi teljesen kiszolgáltatjuk neki őket, bűneiket, s egynek sem akarunk védelmet és menedéket nyújtani belsőkben. S ha az Úr legyőzi belső ellenségeinket, hogy ne lenne győztes a külsők fölött is?

Nov. 13. És. 53:6—12. Máté 19:27—30. Miért volt szükség a nagy áldozatra, a sok testi és lelki szenvedésre, a kínos halálra? Mert mi mindnyájan eltevelyedtünk, nem volt köztünk egy sem, aki a tévelygőket visszavezethette volna az igazság útjára. Ez egetek kellett megszakasztani az Úrnak s alászállani a földnek porába, szennyébe, hogy a Golgota keresztién megvíva a nagy harcot, jusson vissza újra a nagy dicsőségre s maga után vonjon oda minket is. De csak a Golgotán keresztiül. „A szolga nem nagyobb az ő Mesterénél”, ne felejtse ezt. Számokra sincs más út a dicsőségbe, csak a Golgota.

Nov. 14. És. 54:7—17. Máté 20:1—16. Az Úr irgalmassága sokkal hosszabban tart, mint haragja. Egy rövid szempillantás és az örökkévalóság! Micsoda arány ez! De az egyikből a másikba egy híd vezet: a te bűnbánatod. Igazság által leszel erős. Hol a te igazságod? Nem magadban, ott hiába keresed. Az Úr Jézusban van, aki lett nekünk igazságunkká. Fogadd el ezt, térdj Ő hozzá s részese leszel a gazdag ígéreteknek. Drágakövek nevében fejezi ki ez Úr mindazokat a lelki kincseket, amelyeket nála talál a megtérő lélek. De mennyivel becsebbek a lelki kincsek minden földi drágakőnél!

Nov. 15. És. 55:1—5. Máté 20:17—28. Erősítő bort, üdítő tejet, tápláló kenyeret ígér az Úr az éhező, szomjazó lelkeknek. És pedig ígéri ingyen, kegyelemből. Jöjj hozzá úgy, amint vagy, ne akard magadat kiszépitgetni, az Úr úgyis állat minden kendőzésen, minden mesterséges szépitészen, látja meztelenségedet, rútságodat. De ne félj, Ő befedez, meggyógyít, magáénak vall, szövetséget köt veled. S ha Ővé vagy, folyvást táplál Igéjének itálával, kegyelmének kenyerével. Jöjj, végy és egyél!

Vargha Gyuláné.

A biblia szavai csak akkor tárják föl igazán kincseiket, ha az imádság kulcsával nyitjuk fel őket.

„Fébé” Evang. Diakonissza Anyaházi Nyomda. Budapest, VII., Damjanich-utca 28/b
Felelős: Fekete Géza.